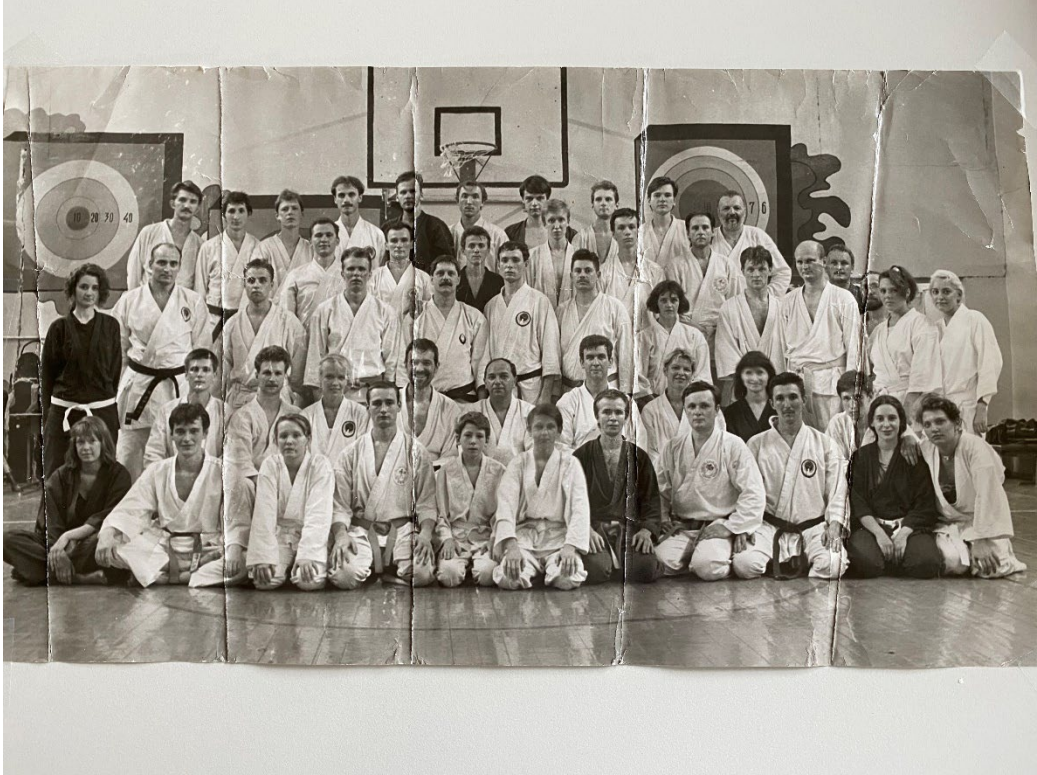

WADO KAMIGAITO BELGIUM IN MOSCOU

-TEKST PETER KEIJERS-

WADO MOSCOU

"Jong ... 't is verdomd heet hier in Moskou! Maar we zijn klaar om jullie te ontvangen." zo telefoneerde André me daags voor ons vertrek naar Moskou. Ik klikte het weerbericht op CNN aan en dat voorspelde onweer. En ja ... De onweerswolken stapelden zich op toen de daling naar Moskou werd ingezet. En dat voelden we! Jean-Maurice

vertroude me na de tweede luchtzak toe dat hij geen schrik had om te sterven maar niet op deze manier. Xavier die zich na de eerste luchtzak bijzonder kranig toonde en de schrik van Jean-Maurice en mij ais banaal van de hand deed begon na de tweede luchtzak sterk van kleur te veranderen. Nadien verweet hij dit aan zijn slechte maag, waarvan

we de rest van de reis echter niets meer van gemerkt hebben.

Wij zagen alle drie nog bleek toen André ons in de lounge van de luchthaven begroette.

Hij bestelde prompt een opkikker om wat kleur te krijgen. Kordaat vroegen wij een Coca Cola. Niet omdat wij de Amerikanen zo graag mogen maar

www.wado-kamigaito-ryu.be

omdat we de Wodka niet vertrouwden. Heel lang hielden wij deze principiële houding niet vol.

In de stad heerst een drukte van jewelste. Toeterende Lada's en Volga's met stinkende uitlaatgassen en hier en daar een splinternieuwe Mercedes of BMW. Zou dat de maffia zijn? Hier en daar stonden berkenbomen een beetje vreemd en verloren tussen de lusteloze op kazerne lijkende woonwijken. Ze steken schril af tegen de prestigieuze gebouwen met een gotische inslag uit de Stalinistische periode, waarbij de torens hoog in de lucht priemen en een rode ster nog steeds op de top prijkt. Op sommige plaatsen merkten we de hoge schouwen van een fabriek tussen de woonwijken. Combineer dit met de uitlaatgassen van slecht onderhouden auto's en je realiseert je meteen dat het milieuprobleem helaas ook een luxeprobleem is.

Wij waren niet op ons gemak voor de eerste les: wat werd er in hemelsnaam van ons verwacht? De training zou plaats vinden in een zaal aan de andere kant van de stad en daar moesten we met de metro naar toe. Aan de ingang kregen we een jetonneke en werd ons op het hart gedrukt om nooit door de deur te lopen zonder het jetonneke in te steken.

"Don't even think about it!" voegde Sacha er met zoveel nadruk aan toe dat ik zelfs deze gedachte uit mijn hoofd bande. Sacha, die reeds enkele malen in België was en goed Engels spreekt, zou de volgende dagen samen met blonde Natacha ons gids zijn in Moskou. De sobere architectuur van de metro maakte indruk. We daalden eerst via een roltrap in een diepe pijp af. De dwarse lijnen op het plafond gaven ons de indruk van in een scheve wereld te reizen. Beneden kwamen we in een grote ruimte in een sobere maar rustige architectuur. Ik meende ergens gelezen te hebben dat het concept van de metro zo was ontworpen dat hij in oorlogstijd ook als schuilkamer kon dienen. De metrotrein verplaatst zich aan een snelheid die wellicht boven het maximum van de Volga's en Lada's boven in de straten ligt. Waarom de hele groep vanaf het eindstation die heupwiegende juffrouw bleef volgen werd me pas duidelijk toen me werd verteld dat de zaal die voorzien was op het laatste ogenblik dan toch niet ter beschikking was. Hals over kop werd een andere zaal gezocht en niemand wist hem eigenlijk precies liggen, tenzij dus die charmante juffrouw. Niemand heeft geklaagd.

Jean-Maurice gaf een sobere training die zich uitsluitend richtte op de

basisbewegingen. Ik vroeg me af of het dat was wat ze verwachten van de drie *eminente* Belgen. Maar de leerlingen waren door André goed voorbereid en er werd ernstig en geconcentreerd gewerkt. Een fris glas bier na een training op een zwoele zomeravond wordt ook in Rusland op prijs gesteld. Nieuwsgierig en dorstig volgden we de gastheren en -vrouwen. Voor de ingang van de metro zat een lange rij verkopers die van alles en nog wat aanboden en dus ook bier. Een beeld dat voor enkele jaren totaal ondenkbaar was.

Nauwlettend werden we gadegeslagen toen wij als echte kenners het gerstenat door onze keel lieten vloeien. Lauw en flets smaakte het. Ik moet toch maar eens de Wodka proberen." dacht ik en ik had de indruk dat de Russen er ook zo over dachten.

Die avond werd er de eerste, weliswaar uit de Poolse bizonweiden afkomstige, wodka geserveerd tijdens een etentje bij André thuis. Meteen leerde we dat je een wodka niet zomaar drinkt maar dat er eerst een toespraak aan moet voorafgaan waarna er uitbundig wordt getoast op de spreker of hetgeen hij gezegd heeft. En aangezien de spreker meestal toast op het gezelschap of wat er mee te maken heeft kan niemand in het gezelschap

achter blijven om te toosten op hetgeen de vorige spreker zo "schoon" gezegd heeft. Dus hoe meer erudiete sprekers het gezelschap telt hoe meer wodka wordt gedronken. Aangezien André een erudiet spreker is en wij te moe waren om erudiet te zijn werd er zuinig met het spul omgesprongen. Alhoewel ... onze nieuwsgierigheid was geweekt na de speeches. De volgende dagen zou een andere Belg zich bijzonder onderscheiden in deze kunde.

"Het oude stadscentrum zouden we willen bezoeken", stelden we voor. De Russen begonnen druk met elkaar te overleggen en we zagen de vraagtekens op hun gezichten verschijnen. "Het Kremlin misschien", vroeg onze charmante gastvrouw Olga. "Nee, niet het Kremlin, dat is voor morgen", antwoordde ik als een verwaande toerist, "Jullie moeten toch iets hebben zoals de Marollen in Brussel, Quartier Latin in Parijs, Alfama in Lissabon, ... Elke grote stad heeft toch zo een typisch kwartier, zelfs New York heeft het.". Zz schudden allemaal teleurgesteld hun hoofd. "De rosse buurt?", suggereerde een andere Rus, want met vreemdelingen weet je maar nooit. "Laat maar zitten.", dacht ik, "We zullen wel zien wat we zullen zien." André, beter de zieleroerselen van de

Belgen kennende, stelde als eerste stop de Universiteit van Moskou voor.

Micha, onze chauffeur, loodste zijn Lada met gezwindheid door de straten: duidelijke verkeerssignalen negerend maar met groot respect voor de onbesproken wegcode en met overtuigende argumenten voor berispende verkeersagenten. Een majestueus gebouw, als een kathedraal, die Universiteit van Moskou, met een schitterende zicht over Moskou. Op de helling stonden twee skispringschansen. Jonge mannen in een soort duikpak en met ski's op de rug klommen in de brandende zon de trappen op en gleden dan in duizelingwekkende vaart van de schans af en zweefden vervolgens naar beneden. Een eigenaardig zicht midden in de zomer. Olga stelde vervolgens voor om een oud klooster te bezoeken. Onderweg legde ze uit hoe de kerk, na de val van het communisme, hier een steeds belangrijker rol is gaan spelen voor de bevolking. Aan de poort van het klooster werden we tegengehouden door een figuur die zo uit de roman "De Naam van de Roos" zou kunnen weggelopen zijn. Streng wees hij op de korte broek van Jean-Maurice en mij en schudde zo heftig met zijn hoofd dat het vet rond kop en lijf nog even bleef

nazinderen. "I do not believe that the Russians will accept this kind of authority for a long time after they experienced communism!", reageerde Olga geschokt. "Maar misschien is het juist daarom." dacht ik. Xavier, die zich er eerst over beklaagde zijn korte broek vergeten te hebben, stapte met een veelzeggende glimlach de poort binnen. Hij bleef niet lang

De tweede les vond plaats in de gewone Dojo, een turnzaal van een school op slechts vijf minuten wandelen van André thuis. Grote vensters aan weerskanten maakten de zaal licht en luchtig. De leerlingen voelden zich duidelijk meer op hun gemak. Jean-Maurice zette zijn training van gisteren voort en splitste vervolgens de groep in drie. Sacha was sinds gisteren aangesteld als vertaler en vertaalde alles ijverig van het Engels naar het Russisch en omgekeerd. Met gespitste oren werd er geluisterd en geoefend. André liep onmiskenbaar trots, en niet zonder reden, met zijn camera rond. Op het einde van de training maakte Xavier indruk in het gevecht met een van de kampioenen uit Uzbekistan. Na de training drumden de nieuwsgierige leerlingen zich rond Jean-Maurice en Sacha begon het moeilijk te krijgen met vragen en antwoorden te vertalen. Enkele karatekas vroegen Xavier naar de geheimen van zijn techniek

die hij (soms ietwat te) enthousiast demonstreerde.

Voor de twee avond had Olga ons een typisch Russisch avondmaal beloofd zoals Jean-Maurice zich voorstelde uit de boeken van Tsechov. Een drank, enkel gebrouwd in kloosters, maakte Jean-Maurice helemaal lyrisch. Aangezien het een niet-alcoholische drank betrof en wodka aan een Russische tafel niet mag ontbreken bracht André meteen maar een toast uit want enige oefening in het uitbrengen van toasten kon geen kwaad. De Russische maaltijd smaakte heerlijk en ik zal nooit meer zeggen dat ze een Duitse keuken hebben.

Het hoogtepunt van ons toeristisch bezoek was ongetwijfeld het Kremlin. Met de Metro en onder begeleiding van onze altijd glimlachende Sasha reden we er naar toe. Toen op weg naar het Rode Plein ons enkele arbeiders vrolijk babbelend voorbij liepen vroeg Sasha, "You know what they said!?". We konden niet anders dan "No!" antwoorden. "They said", grinnikte Sasha, "All those tourists think that we are going to work, but that's not the truth because we are going to buy wodka!".

Aan het graf van de onbekende soldaat, vlak bij het Rode Plein; stonden we verbaasd te kijken naar pas getrouwde paartjes die er bloemen neerlegden.

Een uiting van nationalisme of een gebrek aan romantiek?

Met de rug naar het Kremlin deed het zonovergoten plein mij denken aan de Zocalo van Mexico Stad. Alleen de minaretten op de kerkjes langs het Kremlin deden anders vermoeden. De graftombe van Lenin, onder de muren van het Kremlin en zonder de lange rij nieuwsgierigen, lag er wat verlaten bij. Ik herinner mij de partijbonzen van weleer die hier tijdens het feest van de Oktoberrevolutie hun troepen schouwden. Hier en daar liep een Russische militair met zo'n mastadont van een pet op. Wij konden Jean-Maurice er zelfs een keer toe overhalen om er eentje op te zetten. Maar hij stand er niet mee.

Zaterdagmiddag vond de laatste training plaats. De karatekas stonden zenuwachtig te wachten met een legertje fotograferen alsof het om het internationaal filmfestival van Moskou ging. Maar er stond op het einde van dag slechts een examen op het programma en dat zou voor het nageslacht moeten bewaard blijven. De spanning was dan ook duidelijk te snijden en ongeduldig werd op de klok gekeken. De laagste gordels waren als eersten aan de beurt en de verschillende kandidaten voor zwarte gordel moesten tot het laatst wachten. Het niveau lag

over de ganse lijn hoog en André kan nu met trots verschillende hogere graden bij tellen.

In een met pittoresk houtsnijwerk gedecoreerde zaal van een restaurant werd het afscheidsmaal opgediend. Hier werd op de broederschap tussen Rusland en België sfeervol geklonken worden. Maar goed dat we onze wantrouwen ten opzichte van de wodka eventjes opzij hadden gezet anders waren we ongetwijfeld uit de toon gevallen. Het werd laat die avond en er werd uitbundig gedanst, gepraat en gezongen. Pieter Breugel den Oude zou er zo een schilderij van hebben kunnen maken.

Het is goed om te vast te stellen hoe Karate volkeren dichter bij elkaar brengt al verstaan ze elkaars taal niet. Het is aangenaam om te merken dat we iets kunnen doorgeven aan mensen met een verschillende cultuur. Het doet deugd om te zien dat een vriend zich op een bijzondere manier heeft weten geliefd en verdienstelijk te maken in een land waar het leven niet gemakkelijk is.

* * *